

دي پاكي ميني انجام

ليکوال: شعیب الکوزی

احمد د کلي يو ځوان و، تل يې سترگي د ښار او پوهنتون په لور وې. کله چې د امتحان په زور پوهنتون ته بريالی شو، زړه يې د خوښۍ نه په درزا شو. د زده کړې د لوړو هیلو او د راتلونکي د خوږو خوبونو سره د ښار لور ته روان شو.

په لومړيو ورځو کې هر څه نوي او خوږ ورته ښکارېدل. د پوهنتون چاپېريال، د ملگرو خنداگانې، او د استادانو خبرې. خو ډېر ژر يې د صنف يوي انجلۍ – لیلیا – سترگي پرې ولگېدې. هغه انجلۍ چې ټولگيوال به پرې توکي او پسځن کاوه. احمد هم کله کله د ملگرو سره د هغې په اړه وځنډل، خو د وخت په تېرېدو کې هغه خندا په يوي نااشنا ميني واوښته.

هغه خنداگانې ورو ورو د زړه ټکانونه شول. احمد ځان ته حيران و، ولي پر هغې مين کيږي چې هېڅ باور نه لري؟ خو زړه يې د منلو نه و.

لیلا د احمد د ميني نه خبر شوه، خو د نرم ځواب پر ځای يې هغه ته سرې خبرې کولې. کله کله به يې په سپکه خبره ټکوه، کله کله به يې په سترگو کې بي پروايي اچوله. خو احمد هر ځل د هغې د يوه مسکا په هيله پاتې کېده.

ورو ورو احمد د ژوند له رنگونو لېرې شو. د شپې به يې خوب نه راتله، د ورځې به يې درس نه لوستل کېده. بدن يې کمزوری کېده، او روح يې د نه ختمېدونکي انتظار په اور کې سوځېده.

ډاکټرانو وويل: «هغه ناروغ دی، خو اصلي درد يې د زړه دی.» ملگرو يې ويل: «احمد د ميني قرباني شو.» او بالاخره يوه شپه يې ساه ورو ورو ودرېده.

لیلا چې خبر شوه، زړه يې ولړزېد. د احمد يادونه لکه توره سيوری ورسره تلله. د هغه د پاكي ميني د نادیده نیولو پښېمانه شوه، خو نور ناوخته و. نه يې خندا پاتې وه، نه يې سکون. د ورځې به يې سترگي ډکې وې، د شپې به يې ه جدران راهېش و او داسې د يوي ميني ديس، چې د خندا د پونو پيل سوه، د اوسکو او درد په پای تمسه شوه.

پايله :

مینه هغه اور دی چې که په باور او رښتینولۍ کې نه وي، دواړه لوري سوځوي. احمد په خپله رښتیني مینه کې ځان له لاسه ورکړ، خو لیلا د هغه د احساساتو په سپک گڼلو سره داسې ټپي شوه چې د ټول عمر لپاره يې د زړه سکون له منځه ولاړ.

دا کیسه مور ته دا ښوونه کوي چې د بل انسان احساسات هېڅکله د توکو او خندا موضوع نه شي کېدای. ځکه چې زړونه نازک دي، او د یو ساده بي پروايي قیمت کله کله د یوه ژوند په ختمېدو او د بل د وجدان په تلپاتې ځور کې تمامېږي.

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**